

всичъ това, тъ ще дѣлять съ Венеция на половина всичките си завоевания. Въ замѣна на това, венецианцитѣ щѣли да дадатъ отъ себе си още 50 галери. Но по-после на малили малко първоначалната цена. Тогава дожътъ съобщилъ на всичките си хора, да престанатъ да се занимаватъ вече съ всѣкаква търговия и да почнатъ да работятъ корабитѣ. Въ това време баронитѣ се сѣбраха отново на съветъ и отдѣлиха 23,000 ливри, за да ги пратятъ на венецианцитѣ да почватъ работата. Най-много пари внесе Бодуенъ, богатиятъ Фландърски графъ. Следъ като мина Великденъ, всички кръстоносци се сѣбрахме отново въ Венеция. Такъвъ прекрасенъ и богатъ градъ не можехъ да си представя, че сѫществува, мила сестро. Когато избѣгахме отъ Визансъ, азъ бѣхъ твърде малъкъ и не си спомнямъ почти нищо отъ него. За това смиѣтамъ, че не може да сѫществува другъ такъвъ приказно красивъ градъ като Венеция. А флотата бѣше нѣщо неописуемо: безброй грамадни кораби, галери, и отдѣлни кораби за конетѣ, се люлѣха върху зеленитѣ води, а галерата на дожа бѣше цѣла червена, покрита отгоре съ голъмо опнато перде отъ алено кадифе. Само че не можахме да доплатимъ всички уговорени пари. Тогава обещаха на дожа, че ще му ги дадемъ щомъ превземемъ иѣкой градъ. И заминахме. Никога, мила Агнеса, нѣма да забравя този денъ. Стотици сребрни и медни тромпети, барабани и цимбали радостно вълнуваха сърдцата ни съ сладки надежди. Всички свещеници пѣха вдъхновено *Veni creator spiritus*. На мнозина очитѣ се просълзиха. Господи, Господи, и всички тия хора бѣха оставили майки, жени и деца, скѫпши родни огнища, за да освободятъ Светитѣ мѣста отъ нечестивъ невѣренъ кракъ... Първо пренощувахме въ Пола, следъ това по желанието на дожа Енрико Дандоло, превзехме града Зара, който много пакостѣлъ на Венеция. Само графъ Симонъ де Монфоръ и месиръ дьо Бовъ не посмѣха да престѫпятъ волята на Светия Отецъ и се върнаха въ Унгария да прекаратъ зимата. Но ние, като си подѣлихме съ венецианцитѣ плячката, изпратихме въ Римъ Соасонскиятъ епископъ и месиръ Робертъ дьо Бовъ,